

Sygn. akt IV P 280/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **B. S.**

przeciwko **Nadleśnictwu K. w K.**

o podwyższenie renty uzupełniającej

I. zasądza od strony pozwanej Nadleśnictwa K. w K. na rzecz powoda B. S. podwyższoną rentę uzupełniającą z kwoty po 930 zł miesięcznie, ustalonej w wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt IV P 64/08, do kwoty po 1.460 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt złotych) miesięcznie, płatnej począwszy od października 2016 r. na koniec każdego kolejnego miesiąca oraz tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej za okres od początku 2010 r. do końca września 2016 r. kwotę 33.570 zł (trzydzieści trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt złotych; 200 zł miesięcznie za 2010 r., 320 zł miesięcznie za 2011 r., 430 zł miesięcznie za 2012 r., 460 zł miesięcznie za 2013 r. i 2014 r., 530 zł miesięcznie od stycznia 2015 r. do września 2016 r.);

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 4.876,06 zł tytułem wydatków postępowania, zaś w pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.290 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV P 280/14

UZASADNIENIE

Powód B. S. w pozwie wniesionym przeciwko Nadleśnictwu K. w K. domagał się sporządzenia wypisu z list płac za okres od października do grudnia 1998 r., zamiany deputatu opałowego z pieniężnego na wydawany w naturze, a także podwyższenia renty wyrównawczej w związku ze zmianą stawki wyjściowej wynagrodzenia obowiązującego obecnie na jego stanowisku i odpowiednią zmianą stopnia zaszeregowania. Powód stał na stanowisku, że przy ustalaniu wysokości przysługującej mu renty należy uwzględnić ponadto wypłacane pracownikom strony pozwanej rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego mieszkania, premie, nagrody oraz kwoty stanowiące wyrównanie dysproporcji w przeciętnym wynagrodzeniu miesięcznym pomiędzy rokiem 2009 a 2008. Dodatkowo powód domagał się podwyższenia renty uzupełniającej w związku ze wzrostem miesięcznych kosztów leczenia okulistycznego oraz boreliozy.

Strona pozwana Nadleśnictwo K. w K., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł. W uzasadnieniu wskazano, że strona pozwana płaciła powodowi rentę uzupełniającą w kwocie 320 zł miesięcznie, począwszy od stycznia 1999 r., na mocy ugody sądowej. Wyrokiem z dnia 17 listopada 2009 r. Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze podwyższył powodowi rentę uzupełniającą z kwoty 680 zł do 930 zł, począwszy od listopada 2009 r. Przyczyną podwyżki stanowił wzrost dochodów pracowników pozwanego, zatrudnionych na stanowisku, które zajmował powód przed przejściem na rentę, spowodowany zmianą zasad wynagradzania po 2001 r., które zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 stycznia 2003 r. w sprawie stanowisk, stopni służbowych oraz zasad wynagradzania w Służbie Leśnej. Strona pozwana podniosła, że zmiana wysokości zarobków jej pracowników musi być istotna i mieć charakter trwały. Przy wyliczaniu hipotetycznych zarobków powoda Sąd kierował się przeciętnymi wynagrodzeniami pracowników zajmujących stanowisko podleśniczych, tj. stanowisko, które zajmował powód z chwilą rozwiązania stosunku pracy. Ponadto dotychczas do ustalenia hipotetycznych zarobków powoda przyjęto wynagrodzenie zasadnicze, dodatkowe wynagrodzenie roczne (tzw. trzynastkę) oraz deputat opałowy. Tym samym istotna zmiana tych składników wynagrodzenia mogłaby ewentualnie uzasadniać żądanie podwyższenia renty. Brak przy tym podstaw, aby Sąd przyjął inną metodologię wyliczenia hipotetycznych zarobków, w celu ustalenia renty uzupełniającej, a tym samym rozstrzygnął sprawę w sposób odmienny niż dotychczas.

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

W piśmie procesowym z dnia 04 czerwca 2012 r. powód wskazał, że domaga się podwyższenia renty uzupełniającej od 01 stycznia 2010 r., przy czym z wyrównaniem do 01 lutego 2011 r. daje to sumę 12.958 zł, podwyższenia renty wyrównawczej od 01 lutego 2011 r. z 930 zł do 1.940 zł, a od 01 czerwca 2011 r. z 1.940 zł do 2.790 zł miesięcznie.

Wyrokiem z dnia 12 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w punkcie I odrzucił apelację powoda zawartą w piśmie procesowym z dnia 05 września 2012 r., zaś w punkcie II w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł skargę kasacyjną, na skutek której Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. uchylił zaskarżony wyrok w pkt. II i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 17 października 2014 r. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 lutego 2012 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd odwoławczy wskazał, że związanie prawomocnym wyrokiem lub ugodą dotyczy, w świetle zgodnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jedynie zasady odpowiedzialności dłużnika i stopnia tej odpowiedzialności, w tym przyczynienia się poszkodowanego do szkody. Sąd nie jest natomiast związany sposobem jej obliczania zastosowanym w umowie stron (ugodzie) lub wyroku zasądzającym rentę. Sąd, rozpoznając na podstawie art. 907 § 2 kc powództwa o zmianę wysokości renty za wyrządzoną szkodę, nie bada więc ponownie przesłanek odpowiedzialności, lecz ogranicza się do sprawdzenia, czy zmiana stosunków usprawiedliwia żądanie zmiany wysokości lub czasu trwania renty. W szczególności nie jest związany sposobem ustalenie renty, przyjętym w poprzednim wyroku, skoro okoliczności rzutujące na wysokość renty, z upływem czasu ulegają zmianom. Zdaniem Sądu odwoławczego, ocena zmiany stosunków nie powinna być ograniczana jedynie do wynagrodzenia zasadniczego powoda jakie mógłby uzyskiwać, gdyby nadal pracował u strony pozwanej. Ocena ta powinna uwzględniać szerszy zakres rzeczywistości, w tym deputat opałowy, wynagrodzenie roczne oraz nagrody i premie wypłacane pracownikom strony pozwanej, czy także rekompensaty w związku z utratą prawa do bezpłatnego mieszkania. Dodatkowo Sąd II instancji wskazał, że prawidłowa podstawa wyliczenia renty uzupełniającej poszkodowanego pracownika nie powinna być ustalana na podstawie przeciętnego zarobku różnych grup pracowniczych, lecz wyłącznie przeciętnego zarobku tej grupy, do której ten pracownik ostatnio należał lub też byłby w przeszłości należał.

Sąd Okręgowy wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy konieczne będzie w szczególności ustalenie hipotetycznego wynagrodzenia powoda na stanowisku, które mógłby obecnie zajmować, przy założeniu zwykłej, normalnej kariery zawodowej. Pomocne byłoby w tym przypadku porównanie sytuacji powoda do kariery zawodowej osoby, która w dacie wypadku powoda była w porównywalnym z nim wieku i zajmowała takie samo lub analogiczne stanowisko. W razie konieczności Sąd Rejonowy rozważy także potrzebę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność hipotetycznego wynagrodzenia powoda jakie by obecnie otrzymywał.

Na rozprawie w dniu 11 lutego 2015 r. powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, podtrzymał roszczenie w zakresie podwyższenia renty wyrównawczej, zamiany deputatu opałowego z pieniężnego na deputat w naturze oraz w zakresie rekompensaty za rezygnację z mieszkania służbowego. Zrezygnował natomiast z roszczenia dotyczącego podwyższenia renty z tytułu pogorszenia stanu zdrowia związanego z wypadkiem.

Strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na rozprawie w dniu 30 września 2015 r. powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, przy czym zmodyfikował swoje żądanie nie wnosząc o przyznanie ekwiwalentu za drewno w naturze w miejsce ekwiwalentu pieniężnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że B. S. w 1996 r., będąc zatrudnionym w Nadleśnictwie K. w K., uległ wypadkowi przy pracy tracąc całkowicie zdolność do wykonywania pracy.

Jest bezsporne, że stosunek pracy łączący B. S. i Nadleśnictwo K. został rozwiązany z dniem 15 grudnia 1998 r.

Jest bezsporne, że w momencie zakończenia stosunku pracy B. S. zajmował stanowisko podleśniczego i posiadał stopień zawodowy leśniczego II stopnia.

Jest bezsporne, że na mocy ugody zawartej w dniu 25 lutego 1999 r. przed Sądem Rejonowym w Kamiennej Górze, Nadleśnictwo K. zobowiązało się płacić B. S. rentę uzupełniającą w wysokości 320 zł miesięcznie od stycznia 1999 r.

Jest bezsporne, że w dniu 28 marca 2001 r. Nadleśnictwo K. i B. S. zawarli umowę, na podstawie której podwyższono rentę uzupełniającą do kwoty 680 zł począwszy od 01 marca 2001 r.

Jest bezsporne, że wyrokiem z dnia 17 listopada 2009 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV P 64/08, Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze podwyższył B. S. rentę uzupełniającą z kwoty 680 zł do 930 zł miesięcznie, począwszy od listopada 2009 r.

B. S. otrzymywał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rentę z tytułu niezdolności do pracy w wysokości:

- 1.457,80 zł od 01 marca 2010 r.,
- 1.502,11 zł od 01 marca 2011 r.,
- 1.587,88 zł od 01 marca 2012 r.,
- 1.649,35 zł od 01 marca 2013 r.,
- 1.675,25 zł od 01 marca 2014 r.,
- 1.718,26 zł od 01 marca 2015 r.,
- 1.722,78 zł od 01 marca 2016 r.

Dowód: kopie decyzji o waloryzacji renty k. 394-396, 399-400, 556;

Jest bezsporne, że od dnia 01 lutego 2003 r. wynagrodzenie zasadnicze pracowników Służby Leśnej ustala się mnożąc stawkę wyjściową przez współczynnik zaszeregowania przyznany pracownikowi Służby Leśnej przez uprawnionego do nadawania stopnia służbowego.

Stawka wyjściowa wynagrodzenia dla pracowników Służby Leśnej wzrosła:

- od 01 maja 2010 r. z 1.070 zł do 1.120 zł,
- od 01 czerwca 2011 r. do kwoty 1.190 zł,
- do 01 kwietnia 2013 r. do kwoty 1.330 zł,
- od 01 listopada 2014 r. do kwoty 1.400 zł,
- od 01 stycznia 2016 r. do kwoty 1.450 zł.

Dowód: kopie protokołów dodatkowych do (...) k. 24-26, 45-47, 435-449, 565-566;

Od 01 stycznia 2010 r. podwyższony został deputat opałowy z kwoty 121,85 zł do kwoty 127,40 zł, od 01 stycznia 2011 r. do kwoty 156,08 zł, od 01 stycznia 2012 r. do kwoty 171,33 zł, od 01 stycznia 2013 r. do kwoty 175,70 zł, do 01 stycznia 2014 r. do kwoty 176,58 zł, od 01 stycznia 2015 r. do kwoty 183,48 zł.

Dowód: kopie pism z 18 stycznia 2010 r. i 20 stycznia 2010 r. k. 27-28,

zestawienia wynagrodzeń k. 408-434;

Do dnia 24 stycznia 2010 r. pracownicy Służby Leśnej zatrudnieni na określonych stanowiskach, w tym podleśniczowie, mieli prawo do bezpłatnego mieszkania, a w przypadku braku mieszkania służbowego, do równoważnika pieniężnego w wysokości 250 zł. Po tej dacie uprawnienie do bezpłatnego mieszkania lub równoważnika pieniężnego zostały ograniczone do stanowisk nadleśniczych i leśniczych. Dyrektor Lasów Państwowych podjął decyzję o włączeniu do wynagrodzenia zasadniczego kwoty 300 zł brutto pracownikom, którzy utracili bezpłatne mieszkania lub prawo do równoważnika pieniężnego. Włączenie tej kwoty do wynagrodzenia nastąpiło poprzez jednorazowe zwiększenie współczynnika zaszeregowania o 0,280.

Dowód: kopia pisma k. 133-134,

kopia pisma z dnia 26 stycznia 2011 r. w kopercie na k. 158,

kopia pisma z dnia 25 stycznia 2011 r. w kopercie na k. 158,

kopie pism z 08 i 29 grudnia 2011 r. w kopercie na k. 158;

Od 01 października 2010 r. nastąpiła regulacja płac, która dla stanowiska podleśniczego wprowadziła minimalną wartość współczynnika płacy zasadniczej w wysokości 2,6.

Dowód: kopie pism z dnia 05 i 08 marca 2012 r. wraz z załącznikami w kopercie na k. 158;

W Lasach Państwowych nagrody kwartalne, roczne, świąteczne i z okazji Dnia L. są uruchamiane i przyznawane decyzją Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych. Nagrody kwartalne i roczne mają charakter uznaniowy, zaś nagrody świąteczne i z okazji Dnia L. przyznawane są wszystkim pracownikom w jednakowej wysokości.

Pracownicy Lasów Państwowych otrzymali:

- w czerwcu 2010 r. nagrodę z okazji Dnia L. w wysokości 1.500 zł brutto,
- w grudniu 2010 r. nagrodę świąteczną wysokości 1.500 zł brutto,
- w czerwcu 2011 r. nagrodę z okazji Dnia L. w wysokości 1.500 zł brutto,
- w grudniu 2011 r. nagrodę świąteczną wysokości 2.500 zł brutto,
- w maju 2012 r. nagrodę z okazji Dnia L. w wysokości 2.000 zł brutto,
- w grudniu 2012 r. nagrodę świąteczną wysokości 2.500 zł brutto,
- w kwietniu 2013 r. nagrodę z okazji Dnia L. w wysokości 1.500 zł brutto,
- w grudniu 2013 r. nagrodę świąteczną wysokości 2.000 zł brutto,
- w kwietniu 2014 r. nagrodę z okazji Dnia L. w wysokości 1.000 zł brutto,
- w grudniu 2014 r. nagrodę świąteczną wysokości 1.500 zł brutto,
- w maju 2015 r. nagrodę z okazji Dnia L. w wysokości 1.000 zł brutto,
- w grudniu 2015 r. nagrodę świąteczną wysokości 1.500 zł brutto.

Dowód: zestawienia wynagrodzeń k. 408-434,

kopie pism k. 567-580,

kopie pism w sprawach nagród w teczce opisanej „pismo z dnia 11.05.2015 r.

wraz z załącznikami”;

Zgodnie z § 31 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe z dnia 29 stycznia 1998 r. pracownikom przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne w wysokości 8,5% sumy wynagrodzeń otrzymanych w roku kalendarzowym, za który przysługuje to wynagrodzenie, obliczonych jak za urlop wypoczynkowy, łącznie z wynagrodzeniem za urlop wypoczynkowy.

Dowód: kopia (...) w teczce opisanej „pismo z dnia 11.05.2015 r. wraz z

załącznikami”;

Jest bezsporne, że B. S. uzyskiwał dochody, na która składała się renta wypłacana przez ZUS i renta uzupełniająca wypłacona przez Nadleśnictwo K., w wysokości:

- 2.387,80 zł w 2010 r.,
- 2.432,11 zł w 2011 r.,
- 2.517,88 zł w 2012 r.,
- 2.579,35 zł w 2013 r.,
- 2.605,25 zł w 2014 r.,

- 2.648,26 zł w 2015 r.,

- 2.652,78 zł w 2016 r.

Gdyby B. S. nadal pracował w Nadleśnictwie K., to uzyskiwałby średnio wynagrodzenie, przy uwzględnieniu wynagrodzenia zasadniczego, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, deputatu opałowego, nagród z okazji Dnia L. i nagród świątecznych, w wysokości:

- 2.586,59 zł netto (dodatkowo z uwzględnieniem łącznej kwoty 500 zł z tytułu rekompensaty za mieszkanie, która została wypłacona za styczeń i luty 2010 r.),

- 2.742,59 zł netto w 2011 r.,

- 2.946,65 zł netto w 2012 r.,

- 3.032,03 zł netto w 2013 r.,

- 3.033,19 zł netto w 2014 r.,

- 3.172,80 zł netto w 2015 r.,

- 3.128,09 zł netto w 2016 r.

Dowód: częściowo opinia biegłego z zakresu rachunkowości i finansów k. 465-479,

522-536, 587-601.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Powód, po ostatecznym sprecyzowaniu swojego żądania, domagał się podwyższenia renty uzupełniającej od dnia 01 stycznia 2010 r.

Żądanie powoda znajdowało oparcie w przepisie art. 444 § 2 kc, zgodnie z którym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Ponadto w myśl art. 907 § 2 kc, jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

Należy jedynie przypomnieć, na co wskazywał już Sąd odwoławczy orzekający w niniejszej sprawie, że renta powinna rekompensować poszkodowanemu uszczerbek, który skutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia powstał w dochodach z tytułu stosunku pracy zarobkowej. Powinna więc być ona równa różnicy między hipotetycznymi dochodami, które poszkodowany osiągałby, gdyby nie doszło do zdarzenia wyrządzającego szkodę, a dochodami które uzyskuje po tym zdarzeniu. Z tego względu Sąd, rozpoznając na podstawie art. 907 § 2 kc powództwo o zmianę wysokości renty za wyrządzoną szkodę, nie bada ponownie przesłanek odpowiedzialności, lecz ogranicza się do sprawdzenia, czy zmiana stosunków usprawiedliwia żądanie zmiany wysokości lub czasu trwania renty. W szczególności nie jest związany sposobem ustalenia renty, przyjętym w poprzednim wyroku, skoro okoliczności rzutujące na wysokość renty z upływem czasu ulegają zmianom.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji został zobowiązany do ustalenia hipotetycznego wynagrodzenia powoda na stanowisku, które mógłby obecnie zajmować, przy założeniu zwykłej, normalnej kariery zawodowej.

Pomocne byłoby w tym przypadku porównanie sytuacji powoda do kariery zawodowej osoby, która w dacie wypadku powoda była w porównywalnym z nim wieku i zajmowała takie samo lub analogiczne stanowisko.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, nie sposób obecnie ustalić, jaka byłaby normalna kariera zawodowa powoda, czy uzyskiwałby on awans zarówno poziomy jak i pionowy oraz jak przebiegałby ten awans. Strona pozwana przedstawiła bowiem liczne dokumenty, z których wynika, że praca powoda była oceniana negatywnie, co ostatecznie spowodowało, że w sierpniu 1994 r. został odwołany ze stanowiska leśniczego i przeniesiony na stanowisko podleśniczego, na którym pracował do końca zatrudnienia, tj. do 15 grudnia 1998 r. Do tego też czasu nie uzyskiwał podwyżki wynagrodzenia, oprócz tej wynikającej ze zmiany stawki wyjściowej i zmiany stażu. Trudno zatem nie zgodzić się ze stroną pozwaną, że w takich okolicznościach brak jest obiektywnych podstaw do przyjęcia, że powód ponownie awansowałby na stanowisko leśniczego lub wyższe. Wprawdzie powód twierdził, że był dobrym pracownikiem, podnoszącym swoje kwalifikacje, a jego odwołanie z stanowiska leśniczego było spowodowane animozjami personalnymi, nie zaś jakością świadczoną przez niego pracy. W ocenie Sądu, powód okoliczności tych w żaden sposób jednak nie wykazał.

Z tych względów Sąd uznał, że ustalenie hipotetycznego wynagrodzenia powoda, poczynwszy od stycznia 2010 r., mogło nastąpić tylko przy założeniu, że zajmowałby on stanowisko leśniczego ze stopniem zawodowym leśniczego II stopnia, a jego współczynnik zaszerogowania wynosiłby 2,6 – 2,7. Sąd nie znalazł bowiem żadnych obiektywnych przesłanek, na podstawie których należałoby określić ten współczynnik w inny sposób niż dotychczas. Natomiast nie będąc związanym sposobem ustalenia renty, przyjętym w poprzednim wyroku, Sąd przy ustalaniu hipotetycznego wynagrodzenia powoda, w szerokim ujęciu, wziął również pod uwagę inne świadczenia wypłacane pracownikom strony pozwanej, takie jak: dodatkowe wynagrodzenie roczne, deputat opałowy, nagrody z okazji Dnia L. i nagrody świątecznych oraz dodatkowo w 2010 r. rekompensatę za mieszkanie, która została wypłacona za styczeń i luty 2010 r. w kwocie po 250 zł miesięcznie, jako składnik wynagrodzenia.

Sąd podzielił stanowisko strony pozwanej, że nie wszystkie nagrody wypłacane jej pracownikom od początku 2010 r. winny być automatycznie przeniesione na hipotetyczną sytuację powoda. Jak wynika z dokumentów przedłożonych do akt sprawy, nagrody wypłacane w Lasach Państwowych mają charakter uznaniowy. Nagrody kwartalne i roczne są wypłacane pracownikom ze względu na indywidualną ocenę ich pracy. Nie są zatem przyznawane wszystkim pracownikom i w równej wysokości, w przeciwieństwie do nagród z okazji Dnia L. i świątecznych. Tym samym tylko nagrody z okazji Dnia L. i świąteczne mogły zostać uwzględnione przy ustalaniu hipotetycznego wynagrodzenia powoda.

Sąd przychylił się również do stanowiska strony pozwanej, że kwota 300 zł za utratę bezpłatnego mieszkania lub równoważnika pieniężnego, nie była osobnym składnikiem wynagrodzenia, lecz decyzją Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych została włączona do wynagrodzenia zasadniczego pracownikom, którzy utracili bezpłatne mieszkania lub prawo do równoważnika pieniężnego. Włączenie tej kwoty do wynagrodzenia nastąpiło poprzez jednorazowe zwiększenie współczynnika zaszerogowania o 0,280.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów złożonych w toku niniejszego postępowania. Dotyczy to w szczególności przedłożonych przez stronę pozwaną dokumentów dotyczących zasad wynagradzania pracowników Lasów Państwowych i wypłacania im innych świadczeń związanych z zatrudnieniem. W ocenie Sądu, treść i wiarygodność tych dokumentów nie została podważona w toku postępowania.

Celem ustalenia hipotetycznego wynagrodzenia, które powód uzyskiwałby będąc nadal zatrudnionym u strony pozwanej od 01 stycznia 2010 r., Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów.

Sąd wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie oparł się częściowo na opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów, uznając ją za wiarygodny dowód. Zdaniem Sądu, opinia biegłego była jasna oraz wystarczająco wyjaśniała zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, należało uznać ją zatem za dowód mogący stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Biegły wydał opinię zgodnie z zaleceniami Sądu, opierając się na

dokumentacji dotyczącej wynagradzania pracowników strony pozwanej. Biegły w sposób przekonujący odniósł się przy tym do zagadnień podniesionych w zastrzeżeniach stron do wydanej opinii.

Jak wskazano jednak powyżej, Sąd uznał ostatecznie, odmiennie niż uczynił to biegły sądowy, że przy ustalaniu hipotetycznego wynagrodzenia powoda nie można było brać pod uwagę nagród rocznych i kwartalnych, jak również kwoty 300 zł włączonej do wynagrodzenia w zamian za utratę mieszkania służbowego lub równoważnika za brak tego mieszkania. Tym samym ustalając to wynagrodzenie Sąd pominął w wyliczeniach biegłego obejmujących kolejne lata, a znajdujących się na kartach 473, 474, 475, 476, 526 i 599 akt sprawy, wskazane tam kwoty 300 zł miesięcznie jako rekompensata za mieszkanie oraz kwoty nagród kwartalnych i rocznych. Jeśli chodzi o rok 2010 r. Sąd uwzględnił jedynie kwotę 500 zł z tytułu rekompensaty za mieszkanie, która została wypłacona za styczeń i luty 2010 r.

Mając na względzie powyższe założenia Sąd obliczył, że gdyby B. S. nadal pracował w Nadleśnictwie K., to uzyskiwałby średnio wynagrodzenie miesięczne, przy uwzględnieniu wynagrodzenia zasadniczego, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, deputatu opałowego, nagród z okazji Dnia L. i nagród świątecznych, w wysokości:

- 2.586,59 zł netto (dodatkowo z uwzględnieniem łącznej kwoty 500 zł z tytułu rekompensaty za mieszkanie, która została wypłacona za styczeń i luty 2010 r.),

- 2.742,59 zł netto w 2011 r.,

- 2.946,65 zł netto w 2012 r.,

- 3.032,03 zł netto w 2013 r.,

- 3.033,19 zł netto w 2014 r.,

- 3.172,80 zł netto w 2015 r.,

- 3.128,09 zł netto w 2016 r.

Wartości te należało następnie skonfrontować z faktycznie uzyskiwanymi przez powoda dochodami, na które składała się renta wypłacana przez ZUS i renta uzupełniająca wypłacona przez Nadleśnictwo K., w łącznej wysokości:

- 2.387,80 zł w 2010 r.,

- 2.432,11 zł w 2011 r.,

- 2.517,88 zł w 2012 r.,

- 2.579,35 zł w 2013 r.,

- 2.605,25 zł w 2014 r.,

- 2.648,26 zł w 2015 r.,

- 2.652,78 zł w 2016 r.

W wyniku tego porównania należało stwierdzić, że różnica pomiędzy faktycznymi dochodami powoda, a tymi hipotetycznymi uzyskiwanymi od pracodawcy, wynosiła:

- 198,79 zł w 2010 r.,

- 310,48 zł w 2011r.,

- 428,77 zł w 2012r.,

- 452,68 zł w 2013 r.,

- 427,94 zł w 2014 r.,

- 524,54 zł w 2015 r.,

- 475,54 zł w 2016 r.

W tych warunkach uzasadnione było zatem podwyższenie renty uzupełniającej o kwotę 200 zł miesięcznie w 2010 r., o kwotę 320 zł miesięcznie w 2011 r., o kwotę 430 zł miesięcznie w 2012 r., o kwotę 460 zł miesięcznie w 2013 i 2014 r., o kwotę 530 zł miesięcznie od stycznia 2015 r.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd w punkcie I wyroku zasądził od strony pozwanej Nadleśnictwa K. w K. na rzecz powoda B. S. podwyższoną rentę uzupełniającą z kwoty po 930 zł miesięcznie, ustalonej w wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt IV P 64/08, do kwoty po 1.460 zł (930 + 530) miesięcznie, płatnej począwszy od października 2016 r. na koniec każdego kolejnego miesiąca oraz tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej za okres od początku 2010 r. do końca września 2016 r. kwotę 33.570 zł (200 zł miesięcznie za 2010 r., 320 zł miesięcznie za 2011 r., 430 zł miesięcznie za 2012 r., 460 zł miesięcznie za 2013 r. i 2014 r., 530 zł miesięcznie od stycznia 2015 r. do września 2016 r.).

W punkcie II wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo, albowiem w piśmie procesowym z dnia 04 czerwca 2012 r. powód wskazał, że domaga się podwyższenia renty uzupełniającej od 01 stycznia 2010 r., przy czym z wyrównaniem do 01 lutego 2011 r. daje to sumę 12.958 zł, podwyższenia renty wyrównawczej od 01 lutego 2011 r. z 930 zł do 1.940 zł, a od 01 czerwca 2011 r. z 1.940 zł do 2.790 zł miesięcznie. Tym samym jego roszczenie przewyższało kwoty zasądzone przez Sąd.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c.

Strona pozwana przegrała proces, albowiem jej zdaniem co do zasady nie zachodziły podstawy do podwyższenia renty uzupełniającej. Sąd obciążył ją wydatkami postępowania związanymi z wynagrodzeniem biegłego z zakresu rachunkowości w wysokości 4.876,06 zł tytułem wydatków postępowania, zaś w pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Wobec tego, że powód był reprezentowany w niniejszym postępowaniu przez zawodowego pełnomocnika, stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.290 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na koszty te składa się kwota 90 zł obejmująca opłaty od apelacji, zażalenia w postępowaniu kasacyjnym i kasacji, kwota 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym i kwota 2.400 zł pozostałych kosztów zastępstwa procesowego.